



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně: **H. O. K.**
státní příslušnost: Nigerijská federativní republika
bytem
zastoupena advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

za účasti J.N., bytem ...

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, č. j.: MV-105612-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, č. j. MV-105612/SO-2015 (dále jen *nápadené rozhodnutí*), kterým žalovaný zamítl

odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též *prvoinstanční správní orgán*) ze dne 28. 5. 2015, č. j.: OAM-5660-41/PP-2014 (dále též *rozhodnutí správního orgánu I. stupně*), kterým byla podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o pobytu cizinců*) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu.

2. V prvním žalobním bodě žalobkyně uvedla, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla nekonkrétní, žalovaný tuto vadu nenapravil, když toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí neuvedl, podle kterého zákonného ustanovení při zamítnutí žádosti postupoval. Podmínky pro zamítnutí dané žádosti stanovil § 87d a 87e zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán neuvedl konkrétní ustanovení, podle kterého postupoval.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že v řízení bylo prováděno dokazování záznamem o pobytové kontrole, tj. úředním záznamem. Úřední záznam přitom nepředstavuje důkazní prostředek, ale pouze jakousi předběžnou informaci, která slouží k prvotním úvahám, ale samotné důkazy je nutno získat teprve na základě řádného dokazování. Žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. j. 4 Ads 177/2011 – 120 nebo 1 As 34/2010 – 73.
4. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že důvod, pro který byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta, tj. skutečnost, že nesplnila podmínku stanovenou v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně fakt, že nedoložila doklad, že je rodinným příslušníkem občana EU, respektive má s občanem EU vztah obdobný vztahu rodinnému, neodpovídá skutečnosti a správní orgány tak nezjistily stav věci bez důvodných pochybností, tedy postupovaly v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *správní řád*). Žalobkyně správnímu orgánu jednoznačně sdělila, na základě čeho se cítí být rodinným příslušníkem občana EU a k prokázání tohoto stavu navrhla rovněž dostatek důkazů, které však správní orgán odmítl provést. Na základě provedeného výsledku bylo náležitě objasněno soužití žalobkyně s panem J.N., narozeným dne.... Jak pan N., tak žalobkyně byli schopni ve vzájemné shodě zodpovědět otázky vztahující se k jejich soukromému a rodinnému životu. S odkazem na smysl a účel § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a obsah spisového materiálu bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně byla podle zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgány porušily principy dobré správy, především § 68 odst. 3 správního řádu a zásadu přiměřenosti, která mimo § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo ze zákona, dle kterého rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se skutečnostmi uvedenými v žalobě již zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení, k věci se již vyjádřil napadeným rozhodnutím, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení. Žalobkyně žádala o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, resp. státního občana České republiky podle § 15a odst. 3 písm. b), odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný

vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Na vztah podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou kladeny celkem tři podmínky: musí se jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti. Předložit jako jednu z náležitostí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky doklad potvrzující, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bylo zákonnou povinností žalobkyně. Žalobkyně jej však nepředložila. Žalovaný neshledal pochybení správního orgánu I. stupně při hodnocení podkladů pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně již dvakrát neúspěšně žádala o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s manželem panem J. K. (manželství rozvedeno dne 29. 4. 2015), kdy bylo prokázáno, že manželství bylo uzavřeno účelově, pouze s úmyslem získat povolení k přechodnému pobytu.

7. Ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti.
8. Dne 22. 4. 2014 podala žalobkyně žádost u prvostupňového správního orgánu o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dále též *žádost*). V žádosti bylo jako účel pobytu uvedeno ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a v doplňující informaci pak bylo uvedeno, že žalobkyně sdílí společnou domácnost s J. N. a že jejich vztah spadá pod § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
9. Výzvou k odstranění vad žádosti o povolení k přechodnému pobytu ze dne 5. 5. 2014, č. j.: OAM-5660-10/PP-2014 (dále jen *výzva*), vyzval prvostupňový správní orgán žalobkyni k doložení náležitostí žádosti. Mezi výčet potřebných dokladů byl zařazen doklad potvrzující, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU podle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán uvedl příkladmo, jaké doklady lze k prokázání této skutečnosti doložit s tím, že jelikož § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců neupravuje ani nedefinuje, jak by měl takový doklad vypadat nebo co by měl obsahovat, je na účastníkovi řízení, aby doložil hodnověrným způsobem, že obě podmínky jmenovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců splňuje. Usnesením ze dne 5. 5. 2014, č. j.: OAM-5660-11/PP-2014 prvostupňový správní orgán žalobkyni výrokem č. I. stanovil podle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu k odstranění vad žádosti v trvání 20 dnů od doručení tohoto usnesení a výrokem č. II. řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu na dobu uvedenou ve výroku I. přerušil.
10. Dne 6. 5. 2014 byla na základě žádosti prvostupňového správního orgánu provedena Policií ČR pobytová kontrola na adrese, na které bylo označeno místo společného pobytu žalobkyně a J. N. ke dni podání žádosti. Podle sdělení Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie na této adrese bylo zjištěno, že se jedná o uzamčený, vícepatrový panelový dům, kde na žádném z venkovních zvonků nebylo jméno uvedených osob nalezeno. Byl zde nalezen zvonek označený jmenovkou K. Na opakované zvonění nikdo neotevřel a jeden z obyvatelů domu, který byl zastižen, odpověděl, že žalobkyni zde nikdy neviděl a v bytě označeném jmenovkou K., bydlí pouze pan K. (sdělení ze dne 26. 5. 2014, č. j.: KRPA-178005-1/ČJ-2014-000026-4).
11. Dne 9. 6. 2014 žalobkyně předložila správnímu orgánu nájemní smlouvu z téhož dne, podle které pronajímatelka pronajala J.N. a H. O. K. byt 1+1 s příslušenstvím ve 3. patře domu v

12. Dne 6. 11. 2014 byla na základě žádosti prvostupňového správního orgánu provedena další pobytová kontrola na nově uvedené adrese, kde měla pobývat žalobkyně společně s J. N. Bylo zjištěno, že na zvoncích na pravé straně vchodu domu nebylo na žádném z tlačítek uvedeno jméno žalobkyně, J. N. nebo jejich ubytovatele. Jména nebyla ani na poštovních schránkách po vstupu do domu. Dotázaní obyvatelé domu uvedli, že žalobkyni a jejího druhu neznají, v domě je nikdy neviděli. Nepoznali je ani po předložení fotografií. Pouze jedna obyvatelka domu uvedla, že nějakou Afričanku v domě viděla, když se tato z domu stěhovala. Tyto skutečnosti jsou uvedeny ve sdělení ze dne 6. 11. 2014, č. j. KRPA-420840-1/ČJ-2014-000026-3, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie.
13. Dne 28. 11. 2014 byli za účelem zjištění skutečného stavu věci ve správním řízení o žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyslechnuti žalobkyně a J. N. O výsledku byly vyhotoveny protokoly č. j.: OAM-5660-31/PP-2014 a č. j.: OAM-5660-29/PP-2014.
14. Dne 28. 5. 2015 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí, č.j. OAM-5660-41/PP-2014, jímž zamítl žádost žalobkyně z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b v návaznosti na § 15a zákona o pobytu cizinců a povolení k přechodnému pobytu na území České republiky žalobkyni nevydal. V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový správní orgán označil jednotlivé podklady, ze kterých při rozhodování o žádosti vycházel, a uvedl úvahy, kterými byl veden při jejich hodnocení a při výkladu ustanovení zákona, která na daný případ dopadají. Vyslovil závěr, že nebylo prokázáno, že by na žalobkyni bylo možno pohlížet jako na rodinnou příslušnici občana EU, neboť dostatečně neprokázala skutečnost, že žije ve společné domácnosti s občanem EU ve vztahu obdobném vztahu manželskému a že jejich soužití má trvalý charakter. Správní orgán poukázal na to, že žalobkyně byla v době podání žádosti ještě provdána za J. K. a že s tímto mužem uzavřela manželství pouze za účelem získání povolení k pobytu na území. V souvislosti s tímto sňatkem byla opakovaně (2x) zamítnuta její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. K písemnosti nazvané „Doklad o splnění podmínky dle § 87b zákona o pobytu cizinců“ správní orgán uvedl, že se jedná fakticky o čestné prohlášení žalobkyně o tom, že sdílí společnou domácnost s J. N. Takové prohlášení není samo o sobě důkazem o skutečnostech v něm uváděných. K pojmu „společná domácnost“ pak správní orgán uvedl, že pod tímto pojmem je třeba rozumět spolužití bez předem stanoveného časového omezení a spotřební společenství. Rovněž fotografie předložené žalobkyní tvrzený vztah neprokazují, neboť z nich ani není zřejmé, kdy a kde byly pořízeny. Pokud se jedná o výpovědi žalobkyně a J.N., tyto rovněž dle názoru správního orgánu neprokázaly, že se mezi uvedenými osobami jedná o vztah obdobný vztahu rodinnému. Účastníci řízení podle svých výpovědí společně bydlí od července 2014, žádost žalobkyně podávala v dubnu 2014, to je v době, kdy ještě ani nebyla splněna podmínka sdílení společné domácnosti s J. N. Dále správní orgán uvedl, hrazení nájemného každým ve výši jedné poloviny není důkazem společného hospodaření. Prvostupňový správní orgán přihlédl k rozporům ve výpovědích ohledně společného života žalobkyně s J. N. ze dne 28. 11. 2014, a to v otázkách týkajících se předchozího manželství žalobkyně s J. K. a v otázce údajně plánovaného manželství. Zásadní rozpory se vyskytly i v dalších otázkách týkajících se aktuálního soužití, např. ohledně otázky, jak žalobkyně a J. N. strávili víkend předcházející výsledku. Rozdílně oba vypověděli i ohledně tetování žalobkyně, kdy J. N. uvedl, že žalobkyně žádné tetování nemá, byť ona sama uvedla, že tetování má na noze a že se jmenovanému líbí. Správní orgán poukázal na to, že při pobytových kontrolách účastníci neměli vůbec svými jmény označen zvonek či schránku, jejich pobyt nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

potvrzen ani jinými nájemníky z domu. Správní orgán posoudil také přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. V této souvislosti dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebude mít nepřiměřený dopad do jejího soukromého nebo rodinného života, neboť nebylo prokázáno, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Prvostupňový správní orgán uvedl, že v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by žalobkyně měla na území ČR jakékoliv jiné vazby, které by odůvodňovaly nutnost jejího pobytu na území.

15. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 3. 6. 2015 odvolání, v němž primárně namítala nezákonnost aplikovaného postupu, neboť zamítnutí žádosti podle § 87b, resp. § 15a zákona o pobytu cizinců právní úprava vůbec nezná, pročez je evidentní, že prvostupňový správní orgán porušil § 2 odst. 1 správního řádu. Dále žalobkyně v odvolání namítla, že důkaz pobytovou kontrolou nemá důkazní charakter, neboť neústí v protokol, ale v pouhý úřední záznam a v této souvislosti odkázala na stejnou judikaturu jako v podané žalobě.
16. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítl a rozhodnutí potvrdil. V rozhodnutí se žalovaný plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně.
17. Při ústním jednání zástupce žalobkyně zopakoval důvody obsažené v žalobě a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náklady řízení žalobkyni.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
19. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle odstavce 2 téhož ustanovení k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle [§ 87a odst. 2](#), s výjimkou náležitosti podle [§ 87a odst. 2](#) písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle [§ 15a odst. 1 písm. d\)](#), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.
20. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti
21. První žalobní námitku, že výroková část rozhodnutí ministerstva je nekonkrétní a že žalovaný porušil § 68 odst. 2 správního řádu, jestliže tuto vadu nenapravit, pokládá soud za nedůvodnou. K náležitostem výrokové části rozhodnutí patří podle § 68 odst. 2 správního řádu uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu (k tomu viz i

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57). Ustanovení § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, na které ve výrokové části odkázal správní orgán I. stupně, stanoví, které náležitosti je rodinný příslušník občana Evropské unie povinen předložit k žádosti o povolení k přechodnému pobytu. K těmto náležitostem patří i doklad, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tedy že má ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Výroková část rozhodnutí prvostupňového správního orgánu („*žádost se zamítá z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 87b v návaznosti na § 15a zák. č. 326/1999 Sb., a povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se nevydává.*“) je zcela konkrétní a je z ní naprosto zřejmý důvod zamítnutí žádosti, přičemž výrok rozhodnutí obsahuje též relevantní ustanovení, podle kterých správní orgán I. stupně o žádosti posuzoval. Uvedená námitka není proto opodstatněná. Žalobkyně se mylí, odkazuje-li v této souvislosti na § 87d a 87e zákona o pobytu cizinců, jí označená právní ustanovení v rozhodném období neupravovala zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro případ, kdy žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí odkázal mj. na ustanovení správního řádu jako subsidiárního předpisu, z něhož je zřejmé, že nejsou-li splněny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti, resp. zjistí-li správní orgán skutečnosti, pro které není možné žádosti podané podle určitého právního ustanovení vyhovět, pak takovou žádost zamítne (srov. § 1 odst. 2, § 51 odst. 3 správního řádu a rovněž a contrario § 168 zákona o pobytu cizinců). Neuvedení odstavců u jednotlivých využitých ustanovení nezpůsobuje nezákonnost výroku rozhodnutí.

22. Co se týče druhého žalobního bodu ohledně použitelnosti či nepoužitelnosti úředního záznamu o pobytové kontrole jakožto důkazního prostředku, soud považuje nejprve za potřebné poukázat na to, že ve správním spise nejsou založeny žádné úřední záznamy o provedených pobytových kontrolách. V daném případě správní orgán požádal příslušnou součást Policie ČR o zjištění, zda se žalobkyně, případně její druh, zdržují na uvedených adresách, a tato dožádaná policejní složka pak prvostupňovému správnímu orgánu sdělila zjištěné skutečnosti. To je, že na zvoncích a schránkách není uvedeno na označených adresách ani jméno žalobkyně ani J. N., že na těchto místech nebyli zastíženi a že na uvedených adresách k nim nemohla podat zprávu žádná z dotázaných osob. Tato sdělení Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy dle názoru soudu bylo možno využít jako jeden z podkladů pro rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Sdělení o výsledku pobytové kontroly je podkladem od jiného správního orgánu. Na daný případ pak lze vztáhnout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. J. 9 Ani 7/2011 – 59, který se zabýval povahou pobytové kontroly jakožto specializované a zcela specifické kontroly zaměřené na zjištění legálnosti pobytu cizince na území České republiky či na plnění povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců, kterou Policie ČR provádí podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, byť v tomto rozsudku byl jako přípustný doklad hodnocen úřední záznam. Výsledek pobytové kontroly provedené cizineckou policií za účelem ověření toho, zda se daná osoba na určité adrese skutečně zdržuje, je ve smyslu citovaného ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu podkladem od jiného orgánu, který může sloužit jako podklad pro

vydání rozhodnutí zvláště, je-li z obsahu správního spisu zřejmé, že prvostupňový orgán prováděl i důkaz svědeckými výpověďmi podle § 55 správního řádu, § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Výše uvedenému závěru, že ke sdělení o výsledku pobytové kontroly lze jako k podkladu od jiného správního orgánu v daném správním řízení přihlídnout, neodporuje ani žalobkyní uváděná judikatura. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ten se týká posuzování úředního záznamu v případech správního trestání s analogickým použitím § 158 (či § 314d odst. 2) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 12 se opět týká správního trestání a je zde uvedeno, že pokud správní orgány chtěly vycházet z úředních záznamů o výpovědích, musely ve správním řízení vyslechnout v procesním postavení svědků postupem podle § 55 správního řádu osoby, kterých se týkaly. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73 význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Tuto námitku pokládá soud za nedůvodnou.

23. Pokud jde o třetí žalobní námitku, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a že správní orgán odmítl provést jí navrhované důkazy k prokázání tohoto stavu, nejedná se ani v tomto případě o námitku důvodnou. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně ke své žádosti přiložila kopii občanského průkazu J. N., dále pak čestné prohlášení označené jako „Doklad o splnění podmínky dle § 87b zákona č. 326/1999 Sb.“, datované ke dni 28. 4. 2014 (dále jen *čestné prohlášení*), kde uvedla, že na adrese ... sdílí společnou domácnost s druhem panem J. N., narozeným dne.... Toto tvrzení je v rozporu s pozdějšími svědeckými výpověďmi i s předloženou nájemní smlouvou. Žalobkyně poté, co byla prvostupňovým správním orgánem vyzvána k odstranění nedostatků žádosti (doložení potřebných dokladů), předložila kopie dokladu o zdravotním pojištění, tři fotografie z osobního života, doklad o úhradě platby za komplexní zdravotní pojištění, pojistnou smlouvu a nájemní smlouvu na byt v Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán odmítl provést jakékoli žalobkyní navržené důkazy k prokázání naplnění podmínky uvedené v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán za účelem zjištění skutkového stavu dále provedl výslech žalobkyně a J. N., se kterým měla žalobkyně mít trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a se kterým měla žít ve společné domácnosti. Předložené listiny i obsah výpovědí účastníků řízení prvostupňový správní orgán vyhodnotil a shledal, že s ohledem na podstatné rozpory ve svědeckých výpovědích žalobkyně a J. N. (např. způsob strávení víkendu před výslechem, povědomí o rozvodu manželství žalobkyně, znalost tetování žalobkyně J. N.), na neoznačení zvonku či schránky jmény na adrese tvrzeného společného bydliště, na tři předložené fotografie ze společného života, které mohly být pořízeny účelově pro získání povolení k přechodnému pobytu žalobkyně a s ohledem na další skutečnosti (např. účelovost manželství žalobkyně s panem K., výsledek pobytových kontrol), nebylo prokázáno naplnění podmínek § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
24. Na vztah podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou kladeny celkem tři podmínky: musí se jednat o vztah trvalý, vztah povahy obdobné vztahu rodinnému a jeho účastníci musí spolu žít ve společné domácnosti. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí

ze dne 19. 12. 2013, č.j. 11 A 189/2012-29 zdůraznil, že „(P)osuzuje-li správní orgán vztah podobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců], který není úředně formalizovaný, a není tedy možné požadovat příslušný písemný doklad, nestačí, aby správní orgán posoudil pouze předložené a vyžádané listinné důkazy, ale musí postupovat tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav. Správní orgán je povinen vést účastníka řízení k tomu, aby tento faktický (skutečný) stav prokázal a na účastníku řízení je, aby navrhoval správnímu orgánu provedení takového dokazování, aby své břemeno tvrzení a břemeno důkazní náležitě unesl“. K tomu např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č.j. 6 As 95/2013-41, ze dne 25. 9. 2013, č.j. 6 As 30/2013-42.

25. Soud nesdílí obecně formulovaný názor žalobkyně, že se účastníci řízení shodli ve všem podstatném. Rovněž vyjádření právního zástupce žalobkyně k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí, které objasňovalo vznik některých zjištěných rozporů, nemůže být vyhodnoceno jako důkaz o splnění zákonem požadovaných podmínek, aby žádosti o povolení přechodného pobytu z důvodu soužití s občanem České republiky mohlo být vyhověno. Žalobkyně byla povinna podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokázat, že má s J. N. trvalý vztah, který je obdobný vztahu rodinnému, a že s ním žije ve společné domácnosti. Na trvalost vztahu lze usuzovat tehdy, má-li soužití partnerů dlouhodobý charakter a lze-li z dalších indicí dovodit, že partneři plánují i společnou budoucnost. Společně vedená domácnost je jako zákonná podmínka pouze jedním z ukazatelů trvalého vztahu. Přitom soužití ve společné domácnosti nelze ve světle podmínek vyžadovaných zákonem o pobytu cizinců redukovat na spotřební společenství, v němž se spolu žijící osoby podílejí pouze na nákladech bydlení. Společně vedená domácnost zahrnuje i dohodu o uspokojování každodenních běžných potřeb včetně udržování či vylepšování vybavení domácnosti. V daném případě z výpovědí účastníků řízení vedení společné domácnosti není zřejmé. Do bytu si nepožívali společné vybavení, každý se staral o svou osobu, například praní prádla si každý zajišťoval samostatně. Trvalý vztah lze shledat tam, kde se partneři podobným způsobem vyjadřují o společné budoucnosti a kde vnímají a jsou schopni se upomenout na detaily společně stráveného času. O úmyslu vést trvalý partnerský vztah svědčí též alespoň určitá míra zájmu partnera o blízké rodinné příslušníky, zejména rodiče partnera, jeho potomky z předchozího vztahu apod., což zcela jistě nebylo žalobkyní prokázáno. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35 vymezil znaky trvalosti partnerského vztahu tak, že „(T)rvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, případně i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění“. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů při hodnocení provedených důkazů nepochybily. Jejich závěr, že žalobkyně v řízení hodnověrným způsobem nedoložila, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, je logický a má oporu v provedeném dokazování; nejedná se tedy o projev libovůle, přepjatého formalismu či postupu v rozporu s § 3 správního řádu správními orgány, jak namítala žalobkyně. Ani žití ve společné domácnosti nebylo dle názoru soudu v dané věci prokázáno.
26. Soud neshledal opodstatněnou ani čtvrtou žalobní námitku týkající se posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný postupoval v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť při hodnocení zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry žalobkyně vzal v úvahu veškeré zjištěné skutečnosti. Žalobkyně neprokázala existenci trvalého vztahu s občanem Evropské unie

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

srovnatelného s rodinným vztahem. Ze shromážděných podkladů a provedených důkazů pak nevyplynuly ani jiné společenské, kulturní a ekonomické vazby žalobkyně na území České republiky, přičemž ona sama neuvedla jiné rozhodné okolnosti, k nimž by bylo možno přihlídnout při posuzování otázky přiměřenosti rozhodnutí. Nutno podotknout, že žalobkyně ani v žalobě neoznačila žádné konkrétní okolnosti, které měly být v napadeném rozhodnutí žalovaným hodnoceny při posuzování přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Z napadeného rozhodnutí ani z prvostupňového správního rozhodnutí nevyplyvá, že by správní orgány nepřihlédly a nezhodnotily konkrétní okolnosti posuzovaného případu žalobkyně a její tvrzené vazbě na občana EU. Žalobkyně ani neuvedla, v čem konkrétně spatřovala nedostatky odůvodnění správních rozhodnutí a porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

27. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, totiž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

